

Блискошераиша

Маштарије

Лист Основне школе „Свети Сава“ Београд

година X * број 26 * јун 2025.

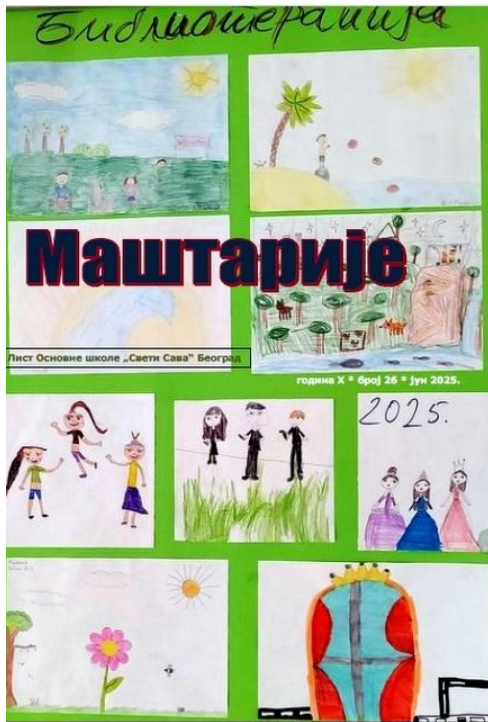
Байке

III разред

2025.

Основна школа „Свети Сава“ Београд

Драги читаоци,

Пред вама је 26. број школског листа *Маштарије* и занимљиве приче из другог полугодишта школске 2024/2025. године.

Представљамо активности за обележавање Међународног дана дечије књиге и Светског дана књиге, као и часове у вези са библиотерапијом.

Посебне стране посвећене су угледним часовима *Мерење времена* и *Мистериозна кутија*, часовима тематске наставе *Материјали у свакодневном животу* и *Пица дан* и пројекту *Мој Београд*.

Ученици III₂ су се дружили са Урошем Петровићем и то је била инспирација за песму посвећену писцу.

Можете прочитати бајке ученика трећег разреда настале настале током школског такмичења и видети дивне илустрације за њих.

Ту су и бројни ликовни и литерарни радови ученика другог, трећег и четвртог разреда настали у пројекту *Читам, па шта*.

Читајте и уживајте!

Редакција

Главни уредник

Слађана Галушка

Редакција

Александра Дамљановић
Горица Ивановић
Ивана Уљанов
Рада Мрда

Сарадници

Андреј Чоловић II₁
Нађа Стојановић II₂
Били Ковачевић II₂
Кристина Ћировић II₂
Саша Костић II₂
Огњен Легнер III₂
Ана Вуковић III₂
Христина Вилимоновић III₂
Милица Урбан III₃
Митра Ђорђевић III₃
Александра Оташевић III₃
Лука Павловић IV₄

Технички уредник

Слађана Галушка

Директор

Јована Миленковић

Адреса редакције

ОШ „Свети Сава“
Београд, Николаја Краснова 8

Садржај

4 Угледни час „Мерење времена“

4 Материјали у свакодневном животу

5 Дани књиге

6 Пица дан

7 Мистериозна кутија

8 Мој Београд

9 Дружење са писцем

11 Библиотерапија – завршни час за други разред

13 Бајке и Библиотерапија

14 Литерарни и ликовни радови ученика

26 Читам, па шта?

27 Литерарни и ликовни радови ученика

Мерење времена

Учитељица Рада Мрда је 29. априла 2025. године одржала угледни час из математике у одељењу III₄, наставна јединица *Мерење времена*. Циљ часа је био утврђивање знања о јединицама за мерење времена (секунд, минут, час, дан, седмица, месец, година, деценија и век). Часу је присуствовала учитељица Ивана Уљанов.

У уводном делу часа ђаци су дешифровали код како би сазнали шта ће радити. Током целог часа су откривали кодове помоћу којих су истраживали прошлост. Путовали су у време када су живели диносауруси, прошли су кроз древни Египат и упознали су се у царској Аустрији са принцем Сиси. У сваком путовању које су пратили наставни листић и презентација, рађена на платформи Canva, коришћене су историјске чињенице како би ученици сазнали нешто ново. За враћање у садашњост такође су морали открити последњи код. У завршном делу часа ученици су поновили мерне јединице за време играјући се лоптом.

Ученици су активно учествовали у решавању задатака и кодова и час су оценили као веома занимљив. Овакав начин рада им је држао пажњу и били су веома мотивисани за рад, али и срећни када открију код и могу да наставе путовање.

Рада Мрда

Материјали у свакодневном животу

Учитељица Александра Дамљановић реализовала је 7. маја 2025. часове тематске наставе *Материјали у свакодневном животу* са ученицима III₁. На претходном часу су учили о особинама и променама материјала, а на овом је било потребно да то знање примене.

На часу српског језика, након обраде песме „Орање Марка Краљевића“, разговарало се о материјалима од којих су се правиле куће, путеви, посуђе, одећа у то време и како се разликује од данашњег времена. На математици су ђаци решавали задатке везане за изградњу користећи мерне јединице. Часови природе и друштва и ликовне културе протекли су у градњи склоништа од задатих материјала. На претходном часу природе и друштва учили су о особинама и променама материјала, а сада су то знање применили радећи у групама. Речено им је да ће на њихово склониште након градње утицати ветар и киша. Морали да размишљају о улазу, ваздуху и светлости у кући. Током рада ученици су се трудили да куће буду чврсте, размишљали су о материјалима који су најпогоднији да буду на крову или на зидовима. Решавали су проблеме у вези са градњом и тимским радом успешно завршили склоништа. И ученици и учитељица су били задовољни финалним резултатом.

Александра Дамљановић

Дани књиге

Међународни дан дечије књиге и Светски дан књиге обележени су током априла 2025. бројним активностима са ученицима млађих разреда. Ученици првог разреда су говорили о књигама које воле да читају, затим су читали песму „Ветар сејач“ Мире Алечковић и причали о њој и особинама пролећа. Закључили су да је читање важно јер уче нове речи, стичу нова знања, све боље читају и забављају се.

Са ученицима другог разреда библиотекарка је разговарала о Андерсеновим бајкама и посебно о бајци „Царево ново одело“. Ђаци су одредили поруке прича и закључили да је читање важно јер нас учи како да се понашамо у разним животним ситуацијама. Ученици II₃ су илустровали бајку.

Ученици трећег разреда су читали своје бајке које су писали током марта 2025. Заједнички су их анализирали и одређивали да ли поседују све тражене елементе, а затим су аутори добили предлоге за побољшање бајке. На часовима библиотерапије ученици другог и трећег разреда су израдили цртеже на тему Моја омиљена књига и од њих су направљени панои изложени у библиотеци.

Са ученицима четвртог разреда библиотекарка је разговарала о Андерсеновој бајци „Ружно паче“. Након тумачења бајке и упоређивања са причом о Јовану из романа „О дугмету и срећи“, задатак за ђаке је био да осмисле своју бајку у којој ће главни јунак, дечак или девојчица, имати судбину сличну оној коју је прошло ружно паче. Ученици IV₂ су илустровали бајку.

Слађана Галушка

Пица дан

У одељењима III₁ и III₄ организован је тематски дан посвећен пици 6. јуна 2025. Садржај наставних предмета је био испреплетан, активности су се надовезивале једна на другу.

За улазак у учионицу, која је била претворена у пицерију, било је потребно решити код који их је водио до одговарајућих столова и тако су формиране групе. Ученици су се одлично снашли и као гости и као пица мајстори.

Следећа активност је била да се детаљније упознају са оним чиме се баве. Добили су текст о настанку пице, занимљивим чињеницама и стварима које никако не смеју прекршити кад је пица у питању. Ученици су своје знање проверили кратким квизом. Оно што је такође битно је да знају како да направе савршено тесто за пицу, то су увежбали кроз линијски и разгранати алгоритам. Потрагом за предметима у координатном систему су се упознали са алатом који је потребан пица мајстору. Пице са надевом и без помогле су ђацима да одреде трајање нота и пауза и повежу то са разломцима. Задатак је био да препознају трајање и запишу у линијски систем, као и да запишу последње тактове песме и да је препознају. Најзанимљивији део био је бинго. Пажљиво су гледали учитељице како тактирају, препознавали такт и пронашли га на свом папиру. Последња активност је била да доживљаје о овом дану преточе у песму.

Док су ученици осмишљавали стихове, учитељице су донеле изненађење – праву пицу.

Александра Дамљановић и Рада Мрда

Мистериозна кутија и угледни час у III₁

Наставница Александра Дамљановић је одржала час одељењског старешине као угледни час у III₁ у оквиру часова тематске наставе *Мистериозна кутија*, 13. јуна 2025. Часу су присуствовале учитељица Горица Ивановић и педагог школе Татјана Перишић.

Ђаци су трагли за мистериозном кутијом која се у нашој школи изгубила још давне 1925. године, активности су осмишљене као потрага за благом са циљем да се учврсте добри међусобни односи и пробуди тимски дух код ученика у одељењу. Пратили су трагове који су се налазили свуда у учионици и решавали их. Ђаци су прво добили писмо које је оставио давнашњи учитељ и упознали се са ситуацијом у којој су се нашли. Затим су морали да пронађу пут до следећег трага, читају у кодовима, пронађу изгубљени дневник и прочитају га уз помоћ огледала. Проблеме су решавали подељени у две групе. Били су веома мотивисани да реше и виде шта та кутија крије. Већина ученика је активно учествовала, а победила је група дечака који су успешно сарађивали и свако од њих је решио неки део трага. Необични задатак је решен!

Александра Дамљановић

Мој Београд

Два јавна часа за презентацију пројекта Мој Београд одржана су 9. јуна 2025. у свечаној сали школе. Пројекат је реализовала наставница Ивана Уљанов са ученицима III₃ током маја и јуна 2025.

На првом часу су ученици III₃ представили продукте пројекта друговима остала три одељења трећег разреда. Они су на забаван и едукативан начин кроз различите активности приказали свој град и његово културно наслеђе. Први део излагања ученика пратила је презентација са фотографијама појединих делова Београда. У сали су изложени панои са цртежима београдских знаменитости.

Други час, завршна приредба за крај трећег разреда, одржан је поподне и у публици су били родитељи. Тада су ђаци презентовали су све активности које је обухватао пројекат. Свако је имао прилику да покаже своје знање и таленат кроз јавни говор, певање, плес, рецитовање или ликовно стваралаштво. Гости су овај наступ наградила великим аплаузом. Овај пројекат је био драгоцен за подстицање идентитета, заједништва и креативности код ученика.

Ивана Уљанов

Дружење са писцем у III₂

Са великим нестрпљењем и одушевљењем ученици III₂ су 9. јуна 2025. поздравила писца Уроша Петровића који је на радионици са децом и родитељима чуда стварао. Све је врвило од дечијих идеја, а и понеки родитељ се осмелио да каже идеју за решење загонетних питања и прича. Велики напредак у односу на прошлу годину у размишљању, повезивању чињеница и закључивању довео је до освајања свих чаробних Урошевих лоптица. Само један родитељ је успео да освоји лоптицу, а осморо деце. После сат времена деца су хтела још. Сви су били одушевлени.

Горица Ивановић

Једна девојчица је саставила песму посвећену Урошу Петровићу.

Уроше, дечији пише!

Уроше, дечији пише! Ви што пишете загонетне бајке и мозгалице!
За креативну децу која погоде и добију чаробне лоптице!
Хвала Вам на свему! Хвала што постојите и наше детињство улепшавате!
Дан у години, кад нам дођете и нашом учионицом прођете,
За нас је срећан и успешан, јер нам се тада оствари један сан.
Тада маштамо да постигнемо нешто и да нам учење не буде тешко.
Да створимо нови и бољи свет и да свима живот буде леп.

Милица Милићевић III₂

Библиотерапија – завршни час за ученике другог разреда

У сарадњи библиотекарке Слађане Галушке и учитељица свих одељења другог разреда одржан је јавни час са ученицима другог разреда под називом Библиотерпија, у свечаној сали 21. маја 2025. Циљ часа је било представљање активности из пројекта Обогаћени једносменски рад Библиотерапија реализованих са ученицима другог разреда током другог полугодишта, промоција читања и дечијег стваралаштва.

Након најаве часа библиотекарка је упознала присутне са активностима на часовима Библиотерапије. У фебруару и марту 2025. ученици су учествовали у пројекту Библиотеке града Београда „Читам, па шта?“. Библиотекарка и учитељице су на часовима библиотерапије, српског језика и ЧОСа читале књиге „Страх од књиге“, „Ја и моја сестра Клара“ и „Лота прави лом“ предвиђене пројектом и разговарале са децом о њима, затим су ђаци писали у приказе и илустровали их. Ученици су се кратко подсетили садржаја књига и говорили о томе зашто је читање важно и шта су научили из ове три књиге. Библиотекарка је похвалила све ђаке за израђене приказе и илустрације и рекла да су најбољи ликовни радови на паноима у учионицама, холу и библиотеци и да су прикази и илустрације петоро ђака објављени и у школском листу Маштарије, број 25.

У априлу 2025. поводом онбележавања Међународног дана дечије књиге ученици су на часовима библиотерапије говорили о омиљеним књигама и израдили илустрације од којих су направљени панои изложени у библиотеци. Читали су књигу „Луцкаста Лота“ и припремили неколико драмских сцена које су на овом часу извели пред друговима. Након сваке сцене публика је коментарисала представљен догађај и сви су закључили да је књига о авантурама Лоте и њене породице занимљива и смешна. У завршном дели часа ученици који похађају библиотерапију су говорили о искуству са ових часова: било им је забавно, научили су нове речи, дружили су се, сада читају много више. Публици се свидео час јер су се насмејали, подсетили књига које су читали и сазнали да постоји још једна књига о Лоти.

Слађана Галушка

Бајке и Библиотерапија

У сарадњи библиотекарке Слађане Галушке и учитељица свих одељења трећег разреда одржан је јавни час са ученицима трећег разреда под називом Бајке и Библиотерапија, у свечаној сали 28. маја 2025. Представљене су активности из пројекта Обогаћени једносменски рад Библиотерапија током другог полугодишта и промовисано дечије стваралаштво кроз проглашење победника школског такмичења у писању бајки.

У априлу 2025. поводом обележавања Међународног дана дечије књиге ученици су на часовима у сваком одељењу читали бајке које су писали у оквиру такмичења. Заједнички су их анализирали и одређивали да ли поседују све тражене елементе, а затим су аутори добили предлоге за побољшање бајке. На часовима библиотерапије ученици су дорађивали бајке и цртали илустрације од којих су направљени панои изложени у холу школе.

На почетку часа ђаци су се кратко подсетили особини бајки, а затим су представљени најбољи радови са такмичења. Троје ученика је прочитало своје саставе. Група ђака III₃ драматизовала је две бајке „Село Бело“ и „Виле и сирене“, припремили су костиме и реквизите и на овом часу су извели комаде пред друговима.

Публици су се допале бајке другова и наградили су их аплаузима. Закључили су да је у животу важно чинити добро, бити упоран и борити се против зла.

На крају су аутори најбољих литерарних и ликовних радова, драматурзи и глумци награђени књигама.

Слађана Галушка

Уника – Пепељуга у савременом свету

Јутро је. Уники се спава, али јој на врата куца једна девојка и виче да не жели да закасни.

Била је то Вероника, једна од две кћери њене маћехе. Сирота Уника је свакога дана возила на посао Веронику и Монику. Нису желеле саме да возе и користиле су то што све три раде у истом блоку зграда. Уника није могла да их се отараси после смрти свог оца. Кућа је била њена, али је маћеха имало право да ту живи и то је користила да на сваки начин гњави сироту девојку. Не зна се која је била гора, зла мајка или ћерке. Две сестре биле су ружне док нису откриле моћ естетских захвата. Међутим, иако су постале лепше, нису биле срећније, па су своје незадовољство преносиле на Унику. Док се њихов живот сводио на изласке, дотеривање и објаве на друштвеним мрежама, Уника се након посла у школи, где је радила као учитељица, бринула о кући, јер оне то нису хтеле. Имала је довољно новца, који су јој оставили родитељи, али је живела скромно.

Једнога дана је стигла порука да су све неудате девојке позване на најбољу журку у граду. Сестре се обрадоваше и кренуше да заказују маникир, фризера и третмане лица. Уника је међу хаљинама своје мајке, која је умрла кад је Уника имала петнаест година, пронашла дугу свилену хаљину у шампањ боји на којој су биле пришивене златне перлице. Девојка је била веома лепа – природна смеђа коса са крупним увојцима, врло мало шминке и бисерна огрлица око врата. Кад су је угледале, Моника и Вероника нису могле да обуздају своју завист и љубомору. Кренуле су да јој цепају хаљину, чупају за косу, скидају перлице... Срећом, огрлица је остала читава. Маћеха се на то само осмехнула и замолила девојке да крену. Такси их је чекао пред кућом.

Уника је плачући стајала на вратима и размишљала шта да ради. У том тренутку испред ње нагло закови луксузни ауто, а из њега изађе поп звезда Мила Вила. Уника јој исприча шта се десило, а звезда је умири и рече да не брине јер за све има решење.

- Знаш, нисам ја толика звезда само зато што добро певам, у мени се крију и неке друге моћи. Знаш ли неку моју песму?

- Наравно да знам! Па сваког дана певушим Ваше хитове док распремам кућу.

- Сјајно, покушај да отпеваш једну из срца и видећеш како ће се дивне промене догодити.

- Credo nei miei sogni... la, la, laaa

Док је жмурећи уживала у извођењу песме, није ни осетила шта се догодило. Њена хаљина се вратила баш у оно стање какво је било када ју је обукла. Није могла да верује и захвалила се.

- Бићу твој вечити дужник!

- Можеш са мном на журку, ја певам вечерас тамо. Али, мораш да напустиш журку пре завршетка мог наступа, јер ће се хаљина после тога бити исцепана.

Када су стигли, звезда је одјурила на бину да са својим пријатељем отпева велики хит. Био је то Момчило, младић који је организовао журку, у нади да ће међу девојкама пронаћи жену свог живота. Када се Уника појавила, сви су се чудили и подсмешљиво коментарисали – старинска једноставна хаљина, орлица, природан изглед...

Онда Уника зачу глас иза себе.

- Добро вече, девојко! Хоћеш ли да одиграш са мном уз песму Credo nei miei sogni?

- Хоћу.

Сви заћуташе од шока, зле сестре повиленеше од беса, побунише се све фенси девојке, обучене у кроп топове, са вештачким трепавицама и напумпаним устима. Почели су коментари по Твитеру и Тик Току, али прелепог младића то није спречило да ужива у игри са јединственом девојком. Играли су и уз следећу, па и сваку наредну песму, и тако све док звезда није најавила своју последњу нумеру. Уника се одједном тргла, схвативши да мора што пре да напусти журку. Потрчала је ка излазу, а младић је појурио за њом.

- Врати се, молим те. Шта се десило?

Девојка се брзо изгубила. У том трку са њеног врата је спала огрлица. Момчило ју је пронашао и подигао са пода те се пожалио својој пријатељици Мили Вили. Она се само осмехнула и рекла:

- Мислим да могу да ти помогнем. Показаћу ти у коју кућу да одеш сутра.

Тако је и било. Момчило је поподне дошао до предивне виле. Питао се како је могуће да девојка ту живи, да је, вероватно, богата и популарна, а он је никада није видео. Ушао је у двориште и затекао две сестре.

Оне су биле лоше после синоћне забаве која се завршила нагло након Уникиног одласка. Мила је објавила крај, Момчила више нису видели и све удаваче су биле веома разочаране. Вероника и Моника нису имале воље ни да иду на посао, јавиле су да су болесне. Уника је отишла у школу док су оне целог дана расправљале о томе шта се заиста десило претходне вечери. Посета младића их је изненадила и још више његове речи.

- Извините, ја сам пронашао нешто врло драгоцено, али не верујем да је ваше. Заправо припада једној девојци, чије име и не знам. Извињавам се, али то нисте вас две.

- Зар се не сећате, можда сте мало попили, ја сам била – поче једна.

- Ма ниси ти, па ти ниси играла са њим, ја сам – настави друга.

- У реду је, не треба да се расправљате.

Таман кад је решио да оде, зачу се отварање капије. Уника уђе.

- Ту си, мало си другачије одевена, али си прелепа као синоћ. Све девојке су личиле једна на другу, а ти си била тако посебна, отмена, јединствена, а сада си ми то и потврдила. Ти си уникат у овом изопаченом свету!

Девојка се насмеја:

- Да, јесам, зато се зovem Уника.

Младић стави девојци огрлицу око врата. Загрлише се и схватише да се од тог тренутка неће раздвајати. Маћехи је скочио притисак, девојке почупаше надоградњу од стреса.

Био је то почетак једне дивне, искрене љубави. Родила му је две прелепе ћерке и живели су срећно до краја живота.

Лара Пејовић III

Бајка о необичним краљевствима

Једном давно била су два краљевства. Једним је владао зли краљ Злоћа, а другим добри Добрица. У Добрицином краљевству сви су се слагали, вредно радили и били срећни. Краљ је проводио много времена дружећи се са људима на двору, али и са другима – обилазио је поља и ливаде и често радио заједно са сељанима. Зли краљ је постао зао још када је био мали. Прво његови родитељи нису дозвољавали да се дружи са другом децом, а онда је он постао себичан и кад је мало порастао, нико није хтео да се игра са њим. Кад је наследио оца, није имао пријатеље ни међу својим поданицима, ни међу владарима околних земаља. Није волео децу јер су га подсећала на несрећно детињство. Народ га није волео, он је то знао и плашио се да ће га неко напасти и повредити. Био му је потребан неко ко ће да га штити и да му прави друштво. Дао је оглас – тражио је поузданог змаја телохранитеља и могућег друга, кога ће богато наградити. Један млади змај из Змајског краљевства, које се граничило са Добрициним и Злоћиним, јавио се на оглас, требало му је искуство у раду са људима и за њега је то била добра прилика. И тако је змај Змајче почео да ради за Злоћу. Посао је радио са лакоћом, разговарао је са становницима краљевства, са слугама на двору и са краљем да би што више сазнао о понашању жена и мушкараца. Схватио је да краља не воле, али не желе да му науде.

Једног дана краљу су досадила деца која су се играла око његовог замка. Наредио је змају да покупи сву децу и да их баци у тамницу. Змај је покупио децу, али уместо у тамницу, одвео их је у суседно краљевство. Родитељима деце је рекао да је организован излет да би се упознала деца две државе, а Добрици је рекао да краљ Злоћа жели да успостави блиске везе између две земље, два народа и два краља. Добрица је био одушевљен том идејом и приредио је диван излет за госте. Деца два краљевства су се дружила, читала књиге, ишла на часове библиотерапије и сами смишљали и писали бајке. Договорено је да наредне недеље група деца, њихови родитељи и краљ Добрица посете Злоћину земљу. Змај је краљу Злоћи испричао да је Добрица предложио дружење и да би требало да покажу да су добри домаћини и суседи, те да сва деца треба да се спреме за ту прилику. Злоћа који се навикао на змајево присуство и његове савете, прихватио је идеју. Видео је да су његови поданици фини према њему и пожелело је да и сам промени своје понашање.

Змајче је припремио диван програм за све младе и старе и посебно време за састанак два краља и разговор о сарадњи два краљевства. Док су трајале спортске игре, најмлађа деца су, по змајевом упутству, пришла краљу Злоћи и упитала га да ли хоће да се игра са њима. Када је краљ то чуо, срце му се растопило и само је рекао: „Хоћу, али не знам како се то игра“. Једна девојчица је оговорила: „Нема везе, ми ћемо те научити“. Ухватила га је за руку и повела на терен. Игри се придружио и Добрица и сви су уживали. Злоћа је после много година осетио да је добро бити окружен другим људима и играти се. Од тада се он променио – постао је бољи и сви су га поштовали. Два краља су се зближила, два краљевства сарађивала. Злоћа је имао друштво, које му је увек недостајало, и више није био усамљен.

Змај је знао да је успешно урадио свој посао и да је време да се врати у своју земљу. Злоћа је био мало тужан због растанка, али су се он, Добрица и Змајче договорили да организују заједничке сусрете у све три земље. И тако су три краљевства живела у у слози, срећно и задовољно.

Лена Зорић III₁

Дечак и чудесни орман

Боб је живео у једној лепој кући са родитељима и старијим братом Беном. У слободно време је цртао, читао књиге, посматрао звезда и свирао гитару као и његов брат са којим се лепо слагао. Када порасте, желео је да буде астронаут. Имао је телескоп којим је посматрао звезде и планете и цела соба је личила на свемир.

Једнога дана Боб се вратио са сликања и сео да ради домаћи. Мама му је донела сок и мало јабука. Бобу је тог дана био рођендан. Док је пио сок, чаша му је испала и сок се просуо по мајици. Устао је и отворио ормар да узме чисту мајицу.

Пружио је руку и светлуцави зрак га је повукао и одвео у свемир. Путовао је брзином већом од брзине светлости. Онда се појавила ракета и у њој Бен и много рођенданских поклона. Боб је био одушевљен. Видели су много занимљивих звезда, комета, метеора. Стигли су до једне планете. На њој је било необичних биљака и животиња. Упознали су се са ванземаљцима који су били добродушни. Боб и Бен су их научили да свирају гитару и заједно су уживали у музици. Одлучили су да мало остану. Створења са те планете су им помогла да саграде кућу. Када су завршили, позвали су све комшије да се друже.

Следећег дана није било њихове ракете. Забринули су се где је, а уствари су је узели зли ванземаљци, браћа Злоћић. Они су лопови који краду све за себе. Ванземаљци су знали ко је украо ракету и рекли: „То су били браћа Злоћић! Мени су украли пасту за зубе! Мени су украли књиге!“ Ванземаљци су им помогли да направе нову још бољу ракету да би се вратили кући. Кренули су, а ванземаљци су били јако тужни. Боб и његов брат су обећали да ће опет доћи. Док је из ормара провиривала чудесна светлост, чули су мамин глас. Боб је отворио очи. Мама је ушла у собу и звала га да се спреми за рођенданску прославу. Схватио је да је заспао и сањао необичан сан. Бен је поклонио Бобу модел ракете за свемирска путовања. Наредних два дана дечак су склапала ракету. Бен је испричао брату о необичном сну и Бен је рекао да је сањао нешто слично и да је зато изабрао ракету као поклон.

Браћа су једва чекала да поново падне ноћ како би кренули у нове авантуре.

Ђурђа Думоњић III₁

Бајка о дечаку и љубичастој панди

Био једном један дечак који је живео близу велике шуме бамбуса. Он је водио краву сваког јутра на испашу и пазио на њу, јер се десило већ три пута да краве нестају са ливада. Једног јутра дечак је задремао и крава је нестала. Отишао је у оближњу шуму бамбуса да потражи краву. Изненадио се кад је видео љубичасто белу панду која се пењала на дрво. Пришао ближе, а панда је повикала да стане. Дечак се није изненадио што је проговорила.

- Извини, нисам хтео да ти наудим, тражио сам моју краву, па сам се изненадио што је твоје крзно љубичасто.

- Таква сам, каква сам, а што се тиче твоје краве, знам где је. У трећој шуми бамбуса, у пећини поред језера живи огроман змај. Он краде краве и једе их. Помоћи ћу ти да вратиш краву, али бих да те замолим да убереш најсочнију трешњу са оног дрвета.

Дечак пристаде, па се попе и убра најсочнију трешњу и даде је панди. Панда ју је прогутала и засијала. После пар секунди је престала да сија. Дечак то није приметио.

- Хвала ти што си ми дао трешњу. Сада ћу ти помоћи да вратиш кући своју краву.

Ишли су кроз шуму и близу велике пећине видели огромног златног змаја који спава. Видели су и дечакову краву везану за дрво. У том се пробудио змај и почео да бљује низак и дугачак пламен. Панда је ухватила дечака и полетела високо, а змај за њима. Панда се стушила доле и док се змај спуштао, панда му баци бибер у нос. Змај поче страшно да кија и није више могао да бљује ватру. Док је змај кијао, панда је отрчала и прегризла канап и ослободила краву. Онда се окренула ка змају и замахнула шапом као да баца још бибера и змај брзо одлетео мумлајући да напушта шуму заувек.

- Хвала ти што си ми убрао ону најсочнију трешњу. Она је била магична и повратила ми је сву моћ. Змај се више неће враћати у овај крај. Слободно можеш да водиш краву на испашу.

- Теби хвала што си ми помогла да ослободим краву. А, о каквој моћи говориш?

- Ја сам чувар шуме бамбуса и спречавам зло у њој и околини, па и у твом селу. Но, прошлог месеца долетео је до наше шуме змај коме је зла вештица дала прах за скидање мојих моћи. Змај је просуо прах на мене, уселио се у пећину и почео да отима краве. Било је потребно да ми неко људско створење помогне. Ти си дошао и без питања учинио оно што сам тражила од тебе и поново сам чувар шуме.

Марија Божић Тасић III₁

У потрази за изгубљеном принцезом

Био једном један цар који је имао прелепу кћер Марију. Једног јутра девојка се шетала по Царском брду и брала бобице. Стигла је и до Умергиновог брда које дели два пријатељска царства и тамо је срела принца из суседног краљевства. Девојка и младић су се заљубили на први поглед. Изненада, долетео је велики и страشان змај и однео принцезу. Принц Марко је отишао до девојчиног оца и и испричао му шта се десило. Принц је био веома храбар и mudar и одлучио је да пође у потрагу за девојком.

Прошао је кроз Густу шуму и Цветну шуму и дошао да велике сеоске куће. У њој је живео Стефан, мудри старац, велики јунак и пријатељ Марковог оца. Испричао је принцу да је змај месец дана раније дошао у њихов крај и решио да покори оба царства. Војске су једва одолевале његовим нападима. Уништио је Стефанов замак и поробио чудовиште и аждају који су били добри суседи људима. Замерио се и циновима кад им је украо део царског блага које су чували. Стефан је рекао младићу како може да избави принцезу и порази змаја. Дао му је мапу читавог краја и објаснио шта и како треба да уради.

Први задатак је био да Марко отплови Бескрајним морем до водопада Водолија и попне се до реке Скакавац. Испод водопада треба да нађе чаробни мач. Други задатак је био да Ресавском речницом стигне до старинске куће у којој живи Стефанов млађи брат Немања и уз његову помоћ убије Ватрену аждају. Трећи задатак је да прође Весело језеро и Леденомокру реку и стигне до Снежноскривене пећине у којој Чарнијско чудовиште чува непробојни штит. Кад порази чудовиште, треба да узме штит. Онда ће пронаћи цинове који ће му помоћи да оде до Великог брда изнад кога у облацима змај проводи дане. У брду ће пронаћи отете драгуље и предати их циновима, а они ће му помоћи у борби против змаја.

Марко је урадио све како му је старац саветовао. Прво је узео мач, затим су он и Немања савладали двоглаву аждају. Немања му је дао висак којим се проналазе драгуљи и показао пут до Снежноскривене пећине где је принц Чарнијско чудовиште победио сам. Понео је штит, пронашао драгуље у брду и захвални цинови су га подигли до облака у ком је био змајев замак. Принцеза Марија је дошла до врата замка, али није успела да изађе, змај је био веома љут и бацао је пламен на придошлице, Марка је штит заштитио од ватре, а цинови су јој измицали циновским корацима. Док су два цина одвраћала пажњу змају, трећи је помогао принцу да скочи на змајева леђа и прободе га чаробним мачем. Змај се срушио на облаке и са њим је почео да се руши и замак. Марко је ухватио Марију за руку и док је све око њих тутњало, цинови су их пренели до Царског брда. Принц и принцеза су се венчали, цинови су им за венчање поклонили део драгуља, становници оба царства су се веселили слободи, миру и радосном животу.

Огњен Легнер Ш₂

Три искушења принца Алдрика

У чаробном краљевству Елдорији, принцеза Александра била је позната по својој лепоти, мудрости и доброту. Многи племићи тражили су њену руку, али она је желела просца који ће своју вредност доказати не богатством или титулом, већ храброшћу, срцем и истрајношћу.

Једног дана, принц Алдрик из Мрамора стигао је на краљевски двор, очаран Александрином грациозношћу. Изјавио је своју љубав и затражио њену руку. Принцеза, заинтересована али опрезна, пристала је — под једним условом. Алдрик је морао да испуни три готово немогућа задатка како би доказао своју оданост.

Први задатак: Перо ватрене птице

Алдрик је морао да донесе перо легендарне Ватрене птице, мистичног бића које је живело дубоко у зачараној шуми. Њене пламене искре могле су спржити сваког ко јој се превише приближи. Уз помоћ мудре старе сове, Алдрик је открио да птица није непријатељ, већ је само усамљена. Уместо да је нападне, отпевао јој је песму пријатељства, која је омекшала њено срце. Као знак захвалности, Ватрена птица му је поклонила перо, први доказ његове верности.

Други задатак: Сребрна ружа месечевог језера

Затим је Алдрик морао убрати ретку сребрну ружу, која је цветала само под пуним месецом на површини зачараног језера, које је чувала страшна водена аждаја. Многи пре њега покушали су да је убију али су упали у воду, јер би их аждаја повукла у дубине. Уместо борбе, Алдрик је пажљиво слушао њену тужну песму и сазнао да је она била проклета да заувек чува језеро. Дирнут њеном судбином, обећао је да ће једног дана пронаћи начин да је ослободи. Изненађена његовом добротом, аждаја му је дозволила да узме сребрну ружу и рекла му да једва чека да га опет види и ослободи је.

Трећи задатак: Загонетка камене страже

За последњи изазов, Алдрик се суочио са Каменним чуваром—огромном статуом која је стајала на улазу у древну рушевину. Да би прошао, морао је да реши загонетку коју нико пре њега није успео. Чувар је изговорио: „Очи немам, а све видим. Језик немам, а истину говорим. Шта сам ја?“ Алдрик је размишљао о загонетки, присећајући се својих путовања и мудрости коју је стекао. Затим се осмехнуо и одговорио: „Огледало.“ Импресиониран, Камени чувар се померио у страну, откривајући скривени драгуљ — камен који је симболисао праву љубав и оданост.

Принцезино срце

Алдрик се вратио принцези Александри са пером Ватрене птице, Сребрном Ружом и каменом Оданости. Међутим, Александра није видела само предмете, већ и верност, доброту и мудрост коју је показао кроз сваки изазов. Схватила је да Алдрик није само принц — већ човек искреног срца и чисте душе. Са радошћу је прихватила његову љубав, и заједно су владали Елдоријом, доносећи мир и срећу свом краљевству.

А како легенда каже, Ватрена птица се више није скривала дубоко у шуми, већ је ноћу увек обасјавала небо како у краљевству не би владала тама. Због тога људи су је заволели и више није била усамљена. Аждаја више није била проклета јер је Алдрик разоткрио магију која је била бачена на њу, па је нашао противотров и она је била слободна. Зато њена песма више није била тужна већ је то била песма слободе и мира. А шта је било са каменом стражом? Алдрик ју је замолио да чува капију града, јер је то краљевство сада било вредно пошто су Елдоријом владали сјајни краљ и краљица.

Село Бело

Ирис: Ја сам Ирис, имам 20 година и живим у граду Белораду. Моји су родитељи страдали кад су путовали бродом на острво Кристал. Имала сам шест година и о мени се потом бринула рођака Вишња. Пре две године сам се вратила у кућу својих родитеља.

Вишња: Живим у Колограду већ две године, лепо је тамо, али ме недостаје Ирис. Данас сам дошла у Белорад послом и треба да се видим с њом. Да, ја сам њена рођака Вишња, некада давно кад смо биле мале њена мајка и ја одлазиле смо код бабе у село Бело.

Карамела: Моја је кућа у Чудесној шуми поред села Бела. Остала сам овде сама кад је краљица уништила село, најлепше место у целом краљевству. Моје име је Карамела и чекам дан када ће моје рођаке спасити село.

Краљица: Знам све о њима иако их никада нисам видела. Оне су из исте породице и имају вилинске моћи, али је само госпођа Карамела свесна тог знања. Она зна шта ће се десити, Вишња може да се врати у прошлост, а Ирис да сагради свет који је већ постојао. Ближи се дан када ће млађе рођаке спознати своје моћи и то ме веома брине. Мислим да ће се окомити на мене - краљицу Каролину, владарку краљевства Бела Земља. А трудила сам се да исправим оно што сам учинила и сваког дана своје владавине чинила добро за људе у мом краљевству. Једино што нисам могла да признам пред свима шта сам то лоше учинила.

Ирис: Какав диван дан, срешћу се са Вишњом на Тргу светог дрвета, то је дрво истине и чувар свих нас. Волим да идем тамо јер се верује да кад падне лист са дрвета на неког, он пробуди у теби скривена знања. Осећам да и ја треба да сазнам нешто о себи.

Краљица: Време је за шетњу по тргу и сусрет са поданицима мога краљевства.

Вишња: Хеј, Ирис!

Ирис и Вишња прилазе тргу са супротних страна, краљица се појављује иза Ирис и жури, Вишња је загрли, Ирис се одмакне и гурне краљицу.

Ирис: Извините!

Краљица: Пазите мало! Јао, моја дивна хаљина је поцепана, ја сам осрамоћена пред целим светом. Стража, водите ову девојку.

Вишња: Идем и ја са тобом, не брине.

По један лист са светог дрвета пада на Ирис и Вишњу.

Ирис: Где смо ми ово?

Вишња: Знам, ово су остаци села у које смо некад долазиле твоја мајка и ја кад си ти још била мала. Нико сада не живи ту. Хајдемо у шуму, можда има некога тамо.

Долазе до куће.

Ирис: Каква дивна кућа. Добар дан.

Карамела: Драге моје, добродошле. Ово је срећан дан за све нас. На правом сте месту. Седите, све ћу вам испричати. Село Бело је страдало у великом пожару пре 15 година, краљица је крива што су сви становници одведени на острво Кристал да се не би сазнало шта је урадила. Људи су отишли, тамо су добили куће и обећали да се неће враћати у Бело. Ирис, твоји родитељи су страдали у олуји годину дана касније када су хтели да на острву пронађу део породице.

Карамела: На вас је данас пао по један лист са светог дрвета и и пробудио у вама моћи скривене до сада.

Вишња: Да, да, госпођа Каролина, тетка Каролина, ми смо из исте породице, долазила сам некада у твоју кућу. Учила си ме да је веома важно да се сећамо онога што је било. Знам, могу да се вратим у прошлост, зар не.

Ирис: А моја моћ? (Ирис замахне руком и у руци јој се нађе торба и два листа.) Могу да створим оно што је било. Ово је торба коју су ми отели стражари на тргу. Ово су два листа која су пала на нас.

Краљица: Ово је тужан дан за мене. Непозната жена ме је гурнула, хаљина се поцепала и сви су видели краљицу у доњем вешу и смејали се. Све сам погрешно урадила, послала сам је тамо где није требало, у напуштено село. Али нисам знала да су то оне. Ах, сада ће се све сазнати и људи ће ме мрзети. Нисам хтела да се све то тако деси. Била сам млада и заљубљена. Моја мајка ме водила у село Бело сваког лета и тамо сам упознала Милоша. Кад смо имали 18 година заљубила сам се у њега, но, он је волео другу девојку. Била сам тако љута и жељна освете, узела сам бакљу, ушлас у његову кућу и запалила је. Пожар се проширио јер су куће биле близу једна до друге и углавном направљене од дрвета. Срећом, становници су били у пољу и шуми и нико није страдао. Мој отац ми је помогао и наредио да сви житељи одведу на границу краљевства, далеко од града, на удаљено острво. Моји су се родитељи убрзо после тога разболели и умрли, можда због тог догађаја. Мајка ми је на самрти испричала причу о породици вила из села, она је била њихова далека рођака. Постала сам краљица.

Ирис: Хајде да се вратимо у село Бело пре страшног догађаја, да видимо како је изгледало. Можемо га после обновити и позвати становнике да се врате.

Вишња: О како је овде дивно, сећам се ових улица и лепих кућа.

Ирис: Идемо у садашњост.

Ирис замахује руком.

Карамела: Ово је наше село.

Ирис: Тражићемо да краљица врати становнике у село.

Вишња: И да помогне сељанима у рашчишћавању земљишта и садњи усева и сагради нову школу и болницу

Карамела: Краљица ће ускоро доћи. Позвала сам је. Учиниће све што јој кажете.

Краљица стиже.

Краљица: Све сам организовала, они који желе да се врате, долазе следеће недеље. Доћи ће и деца која су се родила на острву. Градња школе и болнице почиње сутра. Радници су на пољима и припремају земљу. Бринули су о воћкама и оне су рађале и претходних година. Садићемо нове житарице и поврће.

Ирис: А истина о селу? Када ће се објавити пред свима?

Карамела: Сутра ће у граду, на тргу, пред народом краљица испричати.

Вишња: Сви ће знати.

У граду

Краљица: И ето, то је истина о мом владању. Признајем да сам погрешила. Више неће бити тајни у нашем граду. Помагаћу у градњи села и помагаћу сваком становнику краљевства.

Ирис: Ја сам главна куварица у Белораду, даваћу рецепте за старинска јела и она која су данас популарна.

Карамела: Недељом ћу причати приче деци и одраслима о селу какво је било и какво ће тек бити.

Вишња: Бићу краљичина савест, опомињаћу је да увек буде добра и вредна.

Краљица: Моја мајка је била у праву, њене далеке рођаке виле су добре. Њихова моћ је помогла да и ја постанем права добра краљица.

Митра Ђорђевић III₃

Драматизација: Митра Ђорђевић, Милица Урбан, Мона Живановић и Маша Љубојевић III₃

Дуга доброте

Давно, давно пре много, много година била је једна велика краљевска породица, а у тој великој породици је била једна кћери и три сина.

Једног дана се млада принцеза разболи.

- Браћо моја, донесите ми лек, молим вас.

Браћа кренуше на пут, јер су од малена знали занимљиву легенду да се тај лек налази у јаркој црвеној боји дуге која постоји само један дан усред пролећа. На њихову срећу била је средина пролећа. На пут су повели своје другаре птице, шарених крила, налик на дугу.

Када су стигли на високу планину одлетеше до дуге уз помоћ својих пријатеља. Кроз облаке најмлађи брат види да поред дуге стоје три војника.

- Ко сте ви?

- Ми смо стража. Послао нас је цар зла да чувамо дугу, јер она припада њему и само он сме да користи њене свемоћне силе.

Браћа се растужише, али су били упорни у томе да добију лек и испричаше стражарима зашто су дошли.

- Добро, добро, решите задатак, ми ћемо се склонити и ви ћете и добити лек. Препливајте три реке и у свакој нађите по један најлепши драги камен, па нам их донесите. Видећете их и знаћете да су то баш они.

Браћа се спреме и крену на пут. Прва река је била хладна и бистра, најмлађи брат скочи и зарони. У води угледа пуно риба и наравно најлепши камен. Друга река је била топла и мутна, средњи брат се снашао и извадио најлепши камен. Трећа река је била брза и дубока, најстарији брат скочи и пронађе дради камен.

Журећи браћа се вратише на планину до дуге и дадоше камење стражи.

- Добро је да сте били брзи. Знате да дуга постоји само један дан?

- Знамо.

Стражари почеше да се смеју.

- Ха, ха, ви сте тако наивни. Нећемо се ми склонити, само смо хтели драго камење.

У том тренутку нешто поред дуге поче да дува, да сија и зачу се глас.

- То тако не може!

Тада се изненада љубичаста боја се претвори у лепу девојку. Затим и остале боје посташе девојке и наредише стражарима да врате камење младићима. Стражари су били веома уплашени и учинише што им је речено. Браћа се захвалише. Онда црвена девојка стаде пред њих и даде им бочицу.

- Чула сам да вашој сестри треба лек. Ево узмите мало мојих суза среће.

И остале девојке приђоше. Љубичаста се обратила стражарима.

- Идите сад и не враћајте се овде. Поздравите свог цара и кажите му да сте прекршили договор кад сте искористили младиће да добијете благо.

Жута девојка стаде пред браћу.

- Камење које сте пронашли чини вас краљевима дуге, мира и љубави.

Плава и зелена девојка полетеше и позваше сестре.

- хајде да се вратимо у наш облик дуге.

Дуга је била на небу и из ње су се чули гласови.

- Сваки пут кад светлост сунца прође кроз капи кише ми ћемо бити на небу. Сада смо дуга доброте и лепоте и чинићемо небо лепим и кад су на њему модри облаци који носе кишу.

Цар зла изгуби своје моћи и убрзо нестала без трага у планини.

Принцеза је оздравила, а принчеви, краљеви мира, чинили су добро и живели срећно до краја свог дугог живота. Њихове птице и данас весело лете и лице на дугу.

Ајлин Рајанова III₃

Виле и сирене

Лили: Некада давно чудесна бића шума и мора су били пријатељи. Виле и сирене су се дружиле, правиле заједничке излете и уживале у природи. Онда се једном десило да су виле стајале на обали мора, а сирене су реповима лупале јако по води те су вилинска крила крила била мокра и нису могле да полете.

Лира: Морска створења су убрзо отишла. Виле су чекале су да се осуше њихова крила још неко време и биле су љуте што су њихове другарице све то сматрале игром. Са сиренама су виле престале да се друже јер су мислиле да то дружење опасно по њих.

Наратор: Прошло је од тада много година. Једна мала вила и мала сирена среле су се на обали мора и започеле ново пријатељство.

Лили: Какво дивно цвеће и тако лепо мирише. Мама ће се свидети. Ах, трн, трн, поцепао је моје крило. Пашћу у воду.

Лира: Полако, полако, држим те. (*Лира гледа вилино крило и замахује штапићем.*) Сад ћемо то решити, твоје крило ће брзо бити спремно за лет.

Лили: Ја сам Лили, вилинска принцеза из краљевства Дрвенград.

Лира: Ја сам Лира, принцеза сирена, живим у дубини краљевства Корал.

Лили: Дивно, хвала ти.

Девојчице се играју.

Лилина мајка: Моја кћи се игра са сиреном? Лили, брзо се склони од ње, она је зла. Забрањујем ти да се дружиш са њом.

Лили: Али, мама. Она је моја другарица.

Лилина мајка: Полази, идемо кући.

Лили одлази са мајком.

Лира: Тата, данас сам упознала вилу девојчицу Лили. Њен мајка је рекла да су сирене зле и одвела је Лили.

Лирин отац: У праву је, сирене и виле не могу бити пријатељи. Нећеш више ићи на плажу поред шуме Дрвенграда.

Наратор: Но, девојчице су наставиле да се друже и играју, нису разумеле зашто њихови родитељи мисле да су сирене и виле непријатељи.

Лили: Једног дана моја мајка је летела преко залива у Дрвенград. Дунуо је веома јак ветар, вода се подигла из мора, поквасила њена крила и она је пала у воду.

Лира: Мој отац је то видео, допливао до ње и однео је на обалу. Ветар се смирио и сунце је сушило вилина крила. Обе породице су се скупиле на обали.

Лилина мајка: Хвала.

Лирин отац: Молим. И други пут.

Лили: Видите да је добро кад се виле и сирене друже.

Лира: Ми смо се виђале и дружиле целог лета.

Лилина мајка: Шта? Уствари, у реду је.

Лирин отац: Деца су паметнија од нас. Време је да прекинемо непријатељство.

Лили: Наше су породице схватила су да не треба да буду непријатељи.

Лира: Чудесна бића шума и мора поново су проводила време заједно.

Филимона Обрадовић III₃

Драматизација: Филимона Обрадовић, Хелена Козић, Виктор Ристић и Маша Љубојевић III₃

Магични свет

Једном давно, у далекој земљи, у великом краљевству, живели су краљ, краљица и принцеза. Имали су срећан народ, све до дана када је велики змај дошао да украде принцезу. Тада је краљ, који није био ту да заустави змаја, одабрао свог најбољег, најхрабријег и највернијег војника Мирка да му врати ћерку. И тако, Мирко је кренуо на пут.

Змај је својим магичним чулима осетио како му се приближава опасност, затворио је сва врата замка и улазио у њега кроз кулу на врху. У околини змајевог дворца постојало је насеље људи који су добијали команде од њега и они су добили наређење да младића одмах зауставе и предају га змају. Морали су тако да ураде, јер они живе од господара змаја и не смеју да му се противе. Користили су стреле, копља и остала оружја која су се употребљавала у то време, али не баш прецизно, те је Мирко настављао пут.

Када је дошао до дворца, схватио је да не може никако да уђе унутра. У том тренутку створио се портал у каменом зиду и Мирко је улазећи у њега помислио да ће му то некако помоћи. Ушао је у неки други свет и видео рушевине неке палате. Поред њих је стајала необично лепа жена. Мирко је питао ко је, она му је одговорила да је бивша краљица дворца који је био ту пре него што је змај дошао.

- Ове рушевине које видиш остаци су мог дворца, које је змај послао овде. Чекам да неко дође и уништи змаја. Зман да си ти тај јунак.

- Али ја не могу да уништим змаја.

- Ја сам овде дошла магијом зле вештице из Земље змајева и не могу нигде да идем. Понела сам мало магије мојих предака, који су били краљеви и краљице пре много векова и владали су другим земљама. Исто тако и њих су поразили преци овог змаја. Ако га ти сада поразиш, ослободићеш сва насеља и земље у близини овог краљевства. Зато ти дајем део магије да уз њу победиш змаја.

Краљица му даде плашт и неустрашиви војник крену да покори змаја и врати ћерку свог краља. Уз помоћ магије долете до прозора на кули и уђе у собу где је спавала принцеза. Појави се љутити змај и удари својим оштрим репом Мирка, који као да је имао невидљиви штит који га чини непробојним. Змају је била већ позната та магија и ужаснут настави да се бори, али нешто слабије. Храбри војник удари змаја по ногама и он се обруши на под. Мирко замахну својим мачем по леђима змаја и посече га. Успео је да победи змаја и са принцезом се врати кући.

Ослободио је и непознату краљицу из магичног света, учинио слободним народ у насељу у близини змајевог дворца, вратио се краљу и краљици, који су били пресрећни. Мирко се оженио принцезом и живели су срећно и весело до краја живота.

Филип Нешовић III₄

Земља Слаткиша и Земља Сланиша

Некада давно, пре стогодина, постојала је Земља Слаткиша. Куће су биле од кекса и еурокрема, прозори су били од беле чоколаде, дрвеће од лизалица, цвеће од чоколадица. Том земљом је владала краљица Ксенија. Била је веома лепа, весела, забавна и због тога су је сви волели. Њени становници су јели само слаткише. Кад год би појели неки део кућице, кућа би постала као нова.

За разлику од Земље Слаткиша, у Земљи Сланиша становници су јели само слане ствари. Њихов краљ се звао Мргуд. Био је познат по томе што је мрзео слаткише. Једног дана је одлучио да краљици Ксенији објави рат. Послао је своје слуге да јој поруче да краљ Мргуд очекује да за три дана уништи све слаткише. Ако га не буде послушала, он ће њу и све њене становнике заробити. Када су чули претњу краља Мргуда, становници Земље Слаткиша су се веома уплашили. Краљица Ксенија их је умирила и рекла им да се не брину. Брзо је окупила своје најбоље пилоте и послала их у Земљу Сланиша са задатком да их све бомбардују најукуснијим посланицама. Чим је осетио мирис слатког, краљ Мргуд је побеснео од муке. Спремио је своје најхрабрије пилоте и послао их да сланим специјалитетима бомбардују Земљу Слаткиша. Борба је била равноправна и ко зна како би се завршила да у једном тренутку краљица Ксенија и краљ Мргуд нису погледали у небо. Тада је у уста краљице Ксеније упао поховани броколи, а у уста краља Мргуда крофна са преливом од чоколаде. Пошто су их појели, схватили су да им се свиђају њихови укуси и да су погрешили.

Тако је заустављен рат и склопљено примирје између две земље. Краљица Ксенија и краљ Мргуд су постали добри пријатељи и често су се посећивали.

Ксенија Вукашиновић III₄

Мица и три рибице

Била једном једна девојчица Мица. Врло храбра и неустрашива, витка, златасте косе, увек је била насмејана и спремна за несташлуке. Једног дана Мица се упутила до оближњег језерца и стазе за ролере. Била је очарана лепотом бистрог језера и прелепим цвећем које се простирало свуда око ње и дивно мирисало. Возећи ролере уживала је у призору, пажњу јој је скренуо лептир, није видела камен пред собом, саплела се и одједном пала на земљу. Дочекала се на руку која ју је ужасно заболела.

Док је девојчица неутешно плакала и лежала на тлу, зачуло се бућкање рибица из језера. То јој је привукло пажњу и скупила је снагу да приђе ближе. Чула је рибице како јој се обраћају, тешећи је уз обећање да ће јој помоћи. Мица се чудила и запитала да ли су стварне! Рибице су јој рекле да им да руку, да су оне чаробне и да желе да је рука више не боли и зато ће употребити своју чаролију. Убрзо се вода у језеру заковитлала, из ведрога неба зачула се грмљавина и чаробна муња је ударила баш у Мицину повређену руку. На тренутак се девојчица уплашила, али је убрзо схватила да је рука више не боли и да је слободно помера. Мица се захвалила рибицама и смишљала начин како да им се одужи. Свакодневно би прошла поред језера и донела им мало хране.

Једног дана Мица је видела код језера багер и пумпе које усисавају воду из језера. Упитала је радника шта се догађа. Он је одговорио да праве терен за зидање зграде. Мица се згрозила и панично потрчала да спаси рибице које су већ једва дисале у напола исушеној рупи језера. Нашла је једну кофу, коју је напунила водом, ставила рибице у кофу и све их однела својој кући. Рибице су са Мицом у њеном дому живеле срећно и увек када је некоме требала помоћ сви су помагали једни другима, а Мицини родитељи су били поносни на њу како је тако добра и што помаже другима. Сви су живели срећно до краја живота.

Вања Грујић III₄

Бајка о језику

Био је један дечак по имену Миша. Миша је био супер радознао и волео је да поставља питања. Једног дана, док је седео на дрвету, питао је самог себе:

- Који је то језик који би могао да разуме цео свет? Да ли такав језик уопште постоји?"

Миша је био одлучан да сазна одговор, па је одмах одлучио да крене на пут. И тако је, са ранцем на леђима и торбом пуном радозналости, кренуо у своју авантуру. Хођао је по шумама, прелазио планине, и сретао разне животиње. Ускоро је стигао до једне велике реке, где је угледао огромног змаја. Змај је лежао поред воде и спавао, али кад је чуо кораке, отворио је очи и насмешио се Миши.

- Змају, знаш ли можда који је то језик који би сви могли да разумеју?

- Не знам, мали, али мислим да птице знају нешто о томе. Оне пуно путују, сигурно знају!

Миша је захвалио змају и наставио даље. Убрзо је стигао до великог дрвета препуног птица. Оне су певале у весељу.

- Птице, да ли знате који је то језик који сви разумеју?

- Језик који сви разумеју је љубав! Љубав је најлепши језик, јер сви осећају љубав и сви је разумеју!

Миша је био срећан што је пронашао одговор. Али, док је размишљао, чуо је шум иза себе. Окренуо се и угледао јелена, који му је пришао са озбиљним изразом на лицу.

- Мишо, да ли си успео да пронађеш тај језик?

Миша је насмешено одговорио:

- Да! То је љубав!

- Али чекај, Мишо, љубав није само нешто лепо. Понекад љубав може бити збуњујућа, јер није увек лако волети све, чак ни кад то желимо. Љубав се понекад мора и показивати.

Миша је схватио:

- Значи, љубав је јако важна и мораш да се трудиш да је покажеш, чак и кад то није лако!

- Да, тачно! Љубав није само осећање него и нешто што радимо! Али, кад научиш да је покажеш то је језик који све животиње, људи, па чак и змајеви могу разумети!

Миша је, са великим осмехом на лицу, захвалио јелену и свима другим животињама које су му помогле. Вратио се кући са пуно нових доживљаја. И док је причао својој породици о својој авантури, схватио је да љубав није само нешто што се осећа, већ нешто што се мора показати сваког дана, свима које волиш.

Михаило Мирковић III₄

Читам, па шта? 2025. - Награда

Шесторо ученика другог, трећег и четвртог разреда и библиотекарка Слађана Галушка присуствовали су завршној свечаност пројекта *Читам, па шта?* одржаној 30. маја 2025. у Библиотеци града Београда.

Децу, родитеље, наставнике и библиотекарке поздравила је ауторка пројекта Александра Вићентијевић и захвалила се ђацима који учествују у њему. Чланице жирија су похвалиле дечије радове и образложили одлуку о наградама –

прикази који показују како је књига утицала на читаоца и у којима деца казују шта их је насмејало, растужило, подстакло на размишљање и сл. освојили су награде. Петоро ученика, аутори најбољих приказа, прочитали су по један свој рад. Митра Ђорђевић, ученица III₃ наше школе, прочитала је приказ збирке прича „Кога се тиче како живе приче“. Митра је својим приказима и дивним илустрацијама прочитаних књига освојила прву награду на овогодишњем такмичењу. Гост свечаности је био писац Стефан Митић Тићи. Он је говорио о својим списатељским почецима и позвао децу да се опробају у писању. Након дружења са писцем сви ученици чији су радови објављени на страни пројекта добили су похвалнице.

Награде у школи

Десеторо ученика, учесника у пројекту „Читам, па шта?“, представили су 9. јуна 2025. својим друговима поједине књиге из пројекта и препоручили их за читање и добили су књиге као награде. Ученици другог разреда су у учионици II₂ говорили о завршном сусрету у Библиотеци града Београда, Кристина Ћировић и Били Ковачевић су прочитале приказе књига из другог и трећег круга такмичења „Прича о Таталији“ и „Чудесни подвизи Азбучка Првог у тридесет слова“ и ђаци су разговарали о порукама ових романа. Затим је библиотекарка доделила књиге ауторима дивних приказа и илустрација. Лука Пауновић је испричао како је библиотекарка Александра Вићентијевић похвалила његово трагање за добрима књигама у градској библиотеци, прочитао је приказ књиге „Очаране наочаре“ и заинтересовао другове из IV₄ за овај необичан роман и на крају је добио књигу. Митра Ђорђевић је похваљена за освојено прво место на такмичењу и ученици трећег разреда су добили књиге на јавном часу III₃ на ком су приказали шта су научили о Београду и коме су присуствовали сви трећаци.

Слађана Галушка

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Ово је прича о једном дечаку који није желео да има сестру јер није желео да дели маму ни са ким. Његова сестра се звала Наталија, али је њему било zgodније да каже Таталија. Када су га мама и тата одвели у куповину да купе беби ствари и мама га је питала шта да узму за бебу, он је увек бирао ружне ствари. Усред ноћи су га пробудили и срећно узвикивали да му се родила сека, а он се сав уморан брзо вратио у кревет. Када је поново заспао, сањао је да је Таталију послао у свемир или код диносауруса. Касније је његова сестра добила жутицу, а он се расплакао. Помислио је да је он крив што се беба разболела, био је тужан и желео да се што пре опорави. Тада је схватио да воли сестру и једва чека да се она и мама врате кући.

Ова књига је весела и смејала сам се док сам је читала. Сетила сам се како је било кад се моја сестра родила. Била сам срећна што ћу имати неког да се играм кад мама нема времена да се игра са мном. Мама и тата су пазили секу, ја сам се придружила, па смо сви били више заједно.

„Прича о Таталији“ поручује да не треба да будемо љубоморни на сестре и браћу јер мама и тата воле једнаку сву децу. Препоручила бих да је прочитају сва деца која очекују брата или сестру да би се припремили на њихов долазак.

Били Ковачевић П₂

„Чудесни подвизи Азбучка Првог у тридесет слова“, Дејан Алексић

У овој књизи се ради о једном цару који је на почетку био неписмен као и сва мала деца, а понекад се и понашао као дете. Кад га је посрамио један преварант, он се постидео и одлучио да научи слова. Тешко су му ишла слова, али помало се и забављао док их је учио. Његов учитељ се баш обрадовао кад је чуо да цар хоће да учи слова. Кад је цар научио да пише Б и А, отишао је код своје бабе и написао јој је „баба“. Она је рекла да кад научи слово К, моћи ће да дође код ње да му да слатко од купина. Много се још смешних ствари догађало док је учио слова. У овој забавној књизи појављују се симпатични ликови, као што је његов одани кувар Дарданије који је требао да скува Глигорија, царевог највреднијег слугу. Ту је и учитељ његовог учитеља који је гађао цара зрнима пасуља у главу и још један ризничар који је стално бројао дукате, дијаманте и друге драгоцености.

Ова књига ми се свидела зато што је цар једном направио дворску луду од чарапе и зато што је глумио у представи и много засмејавао публику, преварио оног преваранта који му је украо слатко од купина и круну, а свидело ми се још доста других ствари.

Препоручила бих ову књигу за читање зато што је много занимљива, маштовита, бајна, симпатична и у њој се нижу многе смешне реченице и изреке. Волела бих да сви прочитају ову књигу и да као цар науче слова и да се тиме обогате.

Били Ковачевић П₂

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

У „Причи о Таталији“, коју је написала Весна Алексић, говори се о љубомори једног дечака који не жели да добије млађу сестру. Тој беби се радују сви осим дечака. Намерно је зато назива Таталија уместо Наталија.

Сви су били узбуђени што ће беба ускоро да се роди, па су почели да купују ствари за бебу. У куповину су водили и дечака који је намерно показивао ствари за бебу које су му се најмање свиђале. Видео је опрему за експерименте коју је желео да му родитељи купе. Тата је рекао да је то много скупо и да им то није било у плану. Дечак је одговорио да ни њему сестра није била у плану, али ће је ипак добити и родитељи су му испунили жељу.

Једне ноћи дечака су пробудили тата, деда и баба и честитали му што је добио сестру. Није разумео зашто сви причају само о беби и решио је да ћути. Замишљао је да сестру шаље васионским бродом на Месец и Јупитер. У мислима ју је остављао и код диносауруса, али биљоједа, јер ипак није желео да је диносауруси поједу, већ само да се они играју са њом, да не мора он. Десило се нешто чудно што је забринуло маму и тату. Беба Таталија се није будила три дана и била је сва жута и зато су мама и она морале да оду у болницу. Дечаку је мама јако недостајала, па је устао усред ноћи и мирисао њен шал и расплакао се. Тата га је загрлио и показао му да га воли исто као и пре него што се родила Таталија. Дечак је бринуо да ли ће беба бити добро и схватио је да воли своју сестру.

Треба знати да љубав родитеља према детету не може да престане и да долазак још једног члана породице може само да повећа радост и срећу.

Нађа Стојановић П₂

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Таталија је беба која тек треба да се роди. Међутим, то много смета њеном брату, дечаку Реља, јер не жели да љубав одраслих и играчке дели са неком Таталијом. Та беба која ће да се роди, добиће име Наталија. Реља не жели да је зове по имену јер верује да ће, ако је буде звао Таталија, брзо заборавити на своју муку. Када су једном мама, тата и Реља ишли у набавку одеће за бебу, он је бирао ствари само у жутој и зеленој боји. Да сам ја Таталија, побунила бих се још у мамином стомаку због тих боја и рекла бих му да је розе боја за госпођице бебе. Чак је одлучио и да почне да ћути на јапанском зато што је био љут због доласка на свет мале Таталије. Када је увече легао у кревет, размишљао је о томе да Таталију, кад се буде родила, пошаље на Марс, евентуално у џунглу, или код диносауруса биљоједа.

Једне вечери, у пола ноћи, стигла је Таталија. Реља се наравно није наспавао. Ипак је морао да се пробуди. Онда је Таталија добила неку болест и морала је поново у болницу. Тада се Реља забринуо. Одједном, нестала је љубомора.

Реља је био. Разумем га. Вероватно бисмо сви ми били љубоморни по мало. Важно је да то није трајало дуго. Замишљам шта би се десило у наставку књиге кад је Таталија мало порасла и верујем да су се веома лепо слагали и волели.

Сташа Костић П₂

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Ова прича говори о петогодишњем дечаку који ће постати брат једној малој беби, девојчици, по имену Наталија. На почетку ме је насмејало то што дечак њено име одбија да изговори правилно, већ говори Таталија. Никад нисам чула за тако смешно име. Дечаку се није допало што Таталија стиже и због чега је то тако важно и битно да су сви, мама, тата, бака, дека, тетка, чак и његова беби ситерка Цеца, толико узбуђени. Делили су фотографије, куповали ствари за бебу и припремали славље. Дечак је одлучио да им ту забаву поквари. Намерно је за бебу бирао најружнију гардеробу и играчке које му се нису свиделе. Осећао се да није више никоме важан и занимљив. Одлучио је да на јапанском језику ћути и смишљао је план како би могао да се реши Таталије.

Беба је стигла, а он је то ружно и кмекаво створење планирао да пошаље на Јупитер. Једног дана беба је добила жутицу и мама је морала са њом у болницу. Када се то десило, дечак је био плачљив и усамљен. Недостајала му је мама и осећао је кривицу због својих смицалица. Тада га је тата загрлио и рекао му је да ће све бити у реду и да се не брине за њих две. Дечак је у том тренутку схватио да је тата у праву. Бринуо је за сестру. По први пут је осетио да је заволео ту смешну и кмекаву бебу по имену Таталија.

Понекад се тешко навикнемо на промене. Дечак је мислио да ће га сви заборавити и да ће сву пажњу и бригу поклонити новој беби. Схватио је да то није истина и да родитељи увек имају љубав за сву своју децу, па тако и он за своју сестру Наталију, Таталију.

Књига ме је подсетила на догађаје у мојој породици. Кад сам се родила, мој старији брат је био љут што родитељи посвећују више пажње мени. То је трајало кратко и после десетак дана и он је, као и дечак из књиге, схватио да се мама и тата брину и о њему и почео је да се игра са мном. Сва деца треба да прочитају „Причу о Таталији“ да би научила да не треба да буду љубоморна на брата или сестру.

Кристина Ћировић П₂

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

„Прича о Таталији“ је још једна прелепа прича за децу коју је написала Весна Алексић. Посветила ју је логопеду Наталији, Рељи који је вежбао да изговори њено име и свој деци за коју вреди писати. То је заправо прича свих нас који имамо млађе бате и секе, али и нас који их немамо, као на пример ја, а волели би да их имам.

Реља је један петогодишњи дечак који живи окружен љубављу своје породице – мамом и татом, бабом Добрилом, дедом Радивојем и небиситерком Цецом. И лепо је живео све док се једног дана није појавила вест која му се уопште није допала. А то је да ће мама родити бебу.

Све је почело од неког црно-белог снимка који је мама, јако срећна, свима слала као писмо компјутером. На њему је била као беба, дуга 5 cm. Мрвица, како је весело рекла мама, која ће брзо да порасте у њеном стомаку. И заиста. Брзо је расла та мрвица. Ускоро је била чак величине кекса. Тада се сазнало и да ће беба бити девојчица, Наталија. Реља је одлучио да је зове Таталија. И одједном, сви су почели да му причају како ће он бити старији брат који ће да пази на своју малу секу, да је чува, чак и да дели своје играчке са њом. Рељи се уопште није допадала та мала Таталија. Сви су причали само о њој. А он, да дели своје играчке. Хмм? И куповали су разне ствари за њу. Чак је и мислио да га због бебе више нико неће волети као до сада. А тек када се родила, како су сви били радосни, усред ноћи су јели тарту, па када је дошла кући. А Таталија је заправо била сва кмекава и као неко жуто паче и уопште није била лепа као што су сви говорили, мислио је све то мали Реља. И почео је тада да прича јапански језик, што је значило да само ћути и ништа не говори. А Наталију, тј. Таталију, пожелео је да пошаље чак на Јупитер, на најудаљенију планету, или у прашуму код Шир-Кана, па и код диносауруса, што заправо и није било тако опасно пошто су они биљоједи.

Међутим, када је и Таталија добила жутицу и отишла са мамом у болницу, мали Реља се много забринуо. Тада је схватио да много воли своју малу секу и да једва чека да се безбедно врати кући. Било му је жао што је није научио карате да може да се одбрани када јој буду вадиле крв. Мислио је и да је он крив за све – хтео је и на Јупитер да је пошаље. Али, тата му је објаснио да је жутица уобичајена за мале бебе и да ће Таталија бити добро и да ће заједно отићи по маму и секу да их заједно доведу кући. Реља је предложио да то буде санкама пошто је била зима.

Књига „Прича о Таталији“ ми се много допала. Волео бих да Весна Алексић напише и једну причу о Рељи и Таталији и њиховим догодовштинама када је Наталија мало порасла јер је детињство са млађом браћом и сестрама много лепше и занимљивије. И зато не треба да будемо љути и љубоморни када наше маме роде млађе бате или секе, већ треба да се радујемо, да помажемо родитељима око њих док мало не порасту, а онда ћемо заједно са њима да се играмо и уживамо у разним заједничким авантурама.

Андреј Чоловић П₁

„Доживљаји мачка Тоше“, Бранко Ћопић

По наслову књиге мислила сам да писац пише о доживљајима мачка, а онда сам сазнала да је он веома необичан – он уме да пише! Тако је написао и дневник из којег је настала књига.

Мачак Тошо је весело, разигран, живахан и енергичан. Међутим, на почетку је ленчуга која краде сланину свог газде, чича Трише. Чак је и мишевима досадило да их нико не јури. Чича Триша је млинар и мало је другачији од осталих сељака. Нема пријатеља осим мачка Тоше. Но, ипак је нашао једног – луцкастог крчмара Винка Шљивића. Њега је упознао када је хтео да баца у вир свог крадљивог мачка кога је ставио у џак, али га је привукао мирис алкохолног пића. Најсмешнији део приче је био када су се Тришо и крчмар напили, па су хтели да дохвате месец и када су после саставили пијани оглас, који су окачили на зид крчме. Пролазници су могли да прочитају да је нестао мачак Тошо у џаку. Њега је пронашла скитница и однела на вашар у Преварантовц, а онда је џак грешком узео неки чича Брко. У међувремену, један бели миш је упао унутра. Мачак га није појео, већ му је рекао да треба да се удруже и избегну лошу судбину. Миш је спасио мачка прегризавши конопац којим је био везан! Чак су се удружили са Бркиним псом Шаровом, коме је била потребна помоћ да се одбрани од медведа Крушкотреса Кукурузовића. У природи није уобичајно да ове животиње буду пријатељи, али у роману су их спојиле невоље и заједно су се извукли из њих. Миш се није плашио мачка, па су га остали мишеви у пољу код Бркине куће прогласили војводом и он је остао да живи са њима. Мачак и пас нашли пут до чича Тришиног млина, где их је дочекао Тошин супарник пас Жућо, кога су отерали. Мачак и пас наставили су да живе са чича Тришом, који их је дочекао са радошћу јер је био усамљен и од тада је дан мачковог повратка славио заједно са Винком Шљивићем.

Смејала сам се док сам читала ову књигу и смешне делове сам наглас читала родитељима. Крушкотресово име је као да смо га дале моја мама и ја. Ми стално смишљамо нека забавна имена, тако смо плишану играчку сову назвале Соватрава јер је била зелена.

Свидело ми се што је писац смислио да мачак пише дневник и што се животиње у роману понашају као људи – Тоша и његови другари су као несташна деца која се играју и помажу једно другом, а медвед личи на неког безобразног човека.

Уживала сам док сам читала ову причу. Схватила сам да се у невољи могу спријатељити и они који се нису волели. Препоручујем деци да читају овај роман да би научили да не одустају ако се нађу у невољи, него да потраже помоћ пријатеља.

Митра Ђорђевић Ш₃

„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Док нисам прочитала књигу „Судбина једног Чарлија“, мислила сам да је судбина нешто што има везе само са срећом. Сада знам да судбину чине и срећни и тужни тренуци.

Почетак приче о мачку Чарлију ме је изненадио. У наслову књиге се помињу мачак и његова судбина, а у првом поглављу су мишеви главна тема. Ипак, мишеви су повезани са мачком, зато што је Чарлијева мама чувала месарницу од тих „неких малих мишева“. Ту је она и родила Чарлија. Писац је мало претерао када је рекао да је мачак „мали и глуп“. Стара пословица каже: „нико се научен није родио“. Тако ни мачак није био глуп кад је био мали, већ је само мало тога знао. Али, био је радознао, стално је друге испитивао и желео да сазна нешто ново. Његова радозналост га је одвела у разне пријатне и непријатне ситуације и тренутке. Једном се изгубио у Напуљу када га је привукла песма дивних напуљских мачака.

Ова књига садржи веома тужне делове који су много тужнији у односу на све што сам до сада читала. У првом таквом делу, мама се растала са малим мачком, оставивши га једне ноћи поред сандука, јер се надала да ће га неки морнар наћи и одвести са собом на брод. Мама је желела свом детету све најбоље – да не буде чувар кобасица у месарници, него да живи слободно. Ипак, мене је ово јако погодило, зато што не волим да се деца раздвајају од својих родитеља. Потресло ме је и када су Чарли и циркуска Виолета, једна од његових најбољих другарица, забављали децу у циркусу, на љуљашци која се откачила, па је тако девојчица изгубила ногу, а Чарли повредио задње шапе.

У књизи постоје и делови који су толико забавни да сам пожелела да их уживо видим, као на пример када је мали Чарли на броду нашао своју прву другарицу, капетанову ћерку с којом је правио смешну представу за побуњене морнаре који су се побунили јер им је досадно. Овај део показује како деца могу у тренутку да измисле нешто што ће забавити одрасле и учине да им буде добро.

Научила сам да је важно у животу путујемо и видимо свет, сазнамо да су људи различити и воле различите ствари и да треба пажљиво бирати пријатеља. После свих авантура остају успомене и Чарли је срећан што је имао такав живот. Волела бих да и мој живот буде тако занимљив.

Препоручијем ову књигу књигу за читање, деци јер има много маштовитих и смешних тренутака, а одраслима да би научили да пусте своју децу да истражују свет.

Митра Ђорђевић ШЗ

„Доживљаји мачка Тоше“, Бранко Ћопић

Књигу „Доживљаји мачка Тоше“ написао је Бранко Ћопић.

У њој се прате авантуре мачка Тоше и његових пријатеља, пса Шарова и миша Пророка. Прича почиње са чича Тришом, старим млинаром, који се вози колима са једним цаком, у којем се налази његов мачак Тоша. Овај мачак је био похлепан и често је упадао у проблеме са сланином и другом храном, која је увек нестајала у његовој близини, што је разљутило чича Тришу, те је планирао да мачка баци у реку, али није могао зато што га је много волео. На путу је наишао на једну крчму и одлучио је да сврати и да се одмори. Тамо се напио ракије са крчмаром Винком Шљивићем и док су заједно покушавали да улове три месеца, цак је нестао. Када су следећег јутра открили да нема мачка, млинар и крчмар су написали оглас и проглас којим га траже. У међувремену, мачак Тоша је провео ноћ у цаку поред реке. Прво са наишла два гладна миша, а затим два гладна зеца да ођуше цак, надајући се да ће наћи храну, али нису спасили мачка. Цак је покупио скитница и однео га је на вашар, где је причао људима да се у цаку налази лав. На вашару је био и миш Пророк, кији је људима предвиђао будућност. Случајно је упао у цак и то баш у тренутку када је на вашару настала паника међу људима, зато што су помислили да је лав побегао из цака. У тој пометњи, цак је грешком доспео код сељака чича Брке. Пошто су њему медведи сваке године правили штету и крали кукуруз, он је спустио цак на своју њиву, надајући се да ће лав појести једног нарочито досадног медведа Крушкотреса Кукурузовића. У заједничкој невољи мачак и миш су се спријатељили и миш их је, прогризавши рупу на цаку, ослободио. Затим су наишли и на трећег члана ове необичне дружине, овчарског пса Шарова, кога су спасили од медведа. Три пријатеља су својом лукавошћу отерали медведа и таман кад је изгледао да се спасио, мачак Тоша се опет нашао у цаку. Заробио га је чича Брко да му лови мишеве. Паметни и сналажљиви миш Пророк је спасио мачка и њих двојица су заједно спаили пса Шарова. Пас и мачак су се, уз многе пустоловине, вратили у млин где су живели дуго и срећно са чича Тришом.

Овај књига је написана на шаљив начин и врло се лако чита. Мени се највише свидео окршај мачка Тоше и пса Жуће, његовог највећег непријатеља. Мачак је изазивао великог пса и називао га је разним смешним именима. Када се разљућени Жућа устремио на мачка, иза њега је искочио Тошин нови пријатељ, још већи пас Шаров и заувек отерао Жућу.

Ова књига нас учи да се пријатељ у невољи познаје и да, ма колико мали и слаби кад смо сами, у добром друштву постајемо мудрији и јачи.

Огњен Легнер Ш₂

Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Роман „Судбина једног Чарлија“ написао је српски књижевник Александар Поповић.

Књига прати узбудљив и интересантан, али помало и тужан живот једног мачка, током кога је он много научио и многе ствари видео. Родио се у месарници, где је његова мама, жута мачка, чувала масне кобасице. Она је желела да њен син има бољи живот од ње, да има прилику свашта да доживи и да скита као свака права мачка и зато га је једног дана оставила у луци, надајући се да ће постати бродски мачак. Маче је тужно и усамљено плакало у мраку све док га нису пронашли један поштен и правдољубив капетан брода и његова кћи, добра девојчица Виолета. Дали су му име Чарли. У месарници се месар много наљутио на своју жуту мачку зато што није добро чувала кобасице, па ју је истерао. Озловољен, ширио је разне неистине о жутој мачки и тако јој упропастио живот. У међувремену, мачак Чарли је пловио бродом и са девојчицом Виолетом, коју је много заволео, правио је смешно позориште, претварао се да је птица и откривао многе нове ствари. Једнога дана, девојчица и мачак су се обилазећи Напуљ раздвојили и од тог тренутка се малом мачку живот закомпликовао. Након туче са црним мачком, који је га је напао јер је био љубоморан на пажњу коју је Чарли добио од лепих напуљских мачака, Чарли је, повређен и напуштен, доспео код две препредене и безосећајне сестре. Код њих је продавао шешире таштим напуљским дамама, а оне су га, након што су га искористиле да се обогате, одбациле. Узео га је клоун и мачак је са његовом ћерком правио смешне представе на љуљашци и стекао велику славу. Једног дана обоје су пали у току представе и повредили се. Немоћан и слаб, непотребан циркусу, Чарли је опет био одбачен. Срећом, доспео је поново код остарелог бродског капетана, који је сада живео са својом сестричином. Код њих је Чарли нашао мир и отишао у заслужену мачију пензију. На крају, мачак је пронашао своју маму и помогао јој да се помири са месаром. Она је била срећна и поносна што је њено маче тако пуно искусило и научило у животу.

Књига је веома интересантна, лако се чита и обилује маштовитим описима и фантастичним догађајима. Необично је то што мачак током живота доспева код четири различите девојчице, које се све зову Виолета и током времена сазнаје да нису све Виолете исте. Тиме нам писац поручује да на овом свету постоје различити људи: неки су племенити, несебични и отворени, а неки препредени, лукави и самољубиви и желе да нас искористе. Кроз ову књигу и ми читаоци, заједно са мачком Чарлијем, учимо важне ствари о животу – ако имамо прилику, треба да путујемо и упознамо разна места и учимо о другим људима и свету да бисмо знали шта је добро, а шта је лоше и изаберемо праве пријатеље и да кад све прође, имамо сећања на испуњен живот.

Препоручио бих и великим и малим читаоцима да прочитају ову књигу и пожелеле да упознају велики свет.

Огњен Легнер Ш₂

„Доживљаји мачка Тоше“, Бранко Ћопић

„Доживљаји мачка Тоше“ је роман који је написао Бранко Ћопић. Изненадила сам се кад је чича Триша бацио у цаку мачка Тошу. То ме је разочарало и хтела сам да сазнам шта се даље десило. У роману се ради о мачку Тоши који доживљава разне ствари након што га је Триша бацио у реку. Триша се покајао што је то урадио и отишао је код Винка Шљивића у „Крчму код три магарца“. Поставили су на зид кафане оглас и проглас да траже мачка Тошу. Мачак је успео да изађе из цака помоћу миша Пророка. Брка га је после ухватио, али је успео да побегне. Кад је побегао надмудрио је са Шаровом и Брку и медведа Крушкотреса Кукурузовића.

Мачак Тоша и пас Шаров су кренули до чича Тришиног млина. Наишли су на пса Жућу како се хвали врапцима како је отерао мачка Тошу, што није било истина. Жућа и мачак су се посвађали, мачак се сакрио у кукуруз, а Шаров и Жућа су се потукли. Жућа ме подсећа на неке моје другаре зато што се хвале лажима. Чича Триша се обрадовао што су дошли код њега. Мачак Тоша и пас Шаров су са Тришом живели срећно до краја живота.

Научила сам да кад неког много волиш као Триша Тошу, не смеш да га напустиш, јер ће ти бити жао. Била сам срећна кад се мачак Тоша вратио кући. Допада ми се роман и препоручујем га деци зато што је поучан и занимљив.

Ана Вуковић III₂

„Доживљаји мачка Тоше“, Бранко Ћопић

Ову књигу написао је наш познати писац и песник за децу Бранко Ћопић.

На почетку књиге писац нам описује доживљаје мачка Тоше на основу Тошиног дневника који је пронашао пас Жућо. Мало је необично да један мачак напише дневник. Одмах сам схватила да је књига шаљива, јер мачак говори, пише, вози бицикл. Он је паметан и сналажљив и често упада у разне незгоде и авантуре.

У причи имамо описано пријатељство пса, мачке и миша. Они су се удружили и помагали једни другима. Тошин газда чича Триша хтео је да баци мачка у реку, јер му је јео сланину и није ловио мишеве. Чича Триша се напио и изгубио цак у коме је био мачак. Од тада крећу Тошине невоље. Човек који је нашао мачка хтео је да га прода на вашару као лава. Касније су га одвели у неко двориште где су Тоши наредили да убије медведа. Тада се мачак јако уплашио и спријатељио са Мишем пророком и псом Шаравом. Заједно су успели да се извуку из проблема.

Чича Триша је био много тужан што је изгубио мачка. Ипак га је волео, без обзира што је био љут на њега. Када се Тоша вратио кући, чича Триша је од среће приредио славље.

У овој књизи мачак, миш и пас су пријатељи, што није тако у стварности. Писац нас учи да се уз праве пријатеље лакше превазиђу проблеми и савладају препреке. Препоручујем свима да прочитају ову књигу, да се забаве и насмеју.

Христина Вилимановић III₂

„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

„Судбина једног Чарлија“ Александра Поповића је топла и емотивна дечја прича о једном мачку и његовој авантури кроз живот. Главни јунак је мачак Чарли. Он је паметан, храбар и знатижељан. Од њега можемо много да научимо.

На почетку књиге Чарли живи мирним животом, али касније је морао да оде далеко од куће и да се растане са мамом. То ме је расплакало. Девојчица Виолета је пронашла мачка Чарлија у сандуку и одвела га на татин брод. Усамљен и збуњен креће у потрагу за новом кућом и људима који ће га волети. Среће различите животиње и људе од којих учи колико су важни љубазност и упорност. Понекад направи и грешку, али сам схватила да се то свима дешава.

Када је био у тешким тренуцима, никада није одустајао. Иако је мачак, од њега можемо да научимо да права породица не мора бити она у којој смо рођени, већ она која нас прихвати. Никада није губио наду да ће је пронаћи, на крају је пронашао своју мајку и посећивао је и више није био напуштен мачак. Проналази и нову кућу у којој ће живети са Виолетом и капетаном.

Ову књигу препоручујем деци и одраслима јер је веома поучна и изазива осмех и нежност.

Христина Вилимановић III₂

„Овако је то било“, Бранко Стевановић

Бранко Стевановић је српски дечији песник. Поезијом и кратком прозом заступљен је у уџбеницима и лектири за основну школу. Нека од његових најпознатијих дела су: „Трајања“, „Никола Врана и голубови“, као и књига „Овако је то било“. Баш њу чини двадесет и осам прича којима је тема различита, а заједничко то да писац помоћу дивних описа и придева дочарава како је прича настала и која је он осећања испољио док је писао.

Ова књига необична је по томе што су главни ликови приче са којима писац улази у дијалог. Све приче које чине ову књигу су шаљиве и поучне. Од свих њих једна се издвојила – „Дечаци у библиотеци“. Зашто баш дечаци? Зато што је писац хтео да нам објасни да и ми треба да читамо, а не по цео дан да се играмо. Бар да парирамо девојчицама, које много више времена проводе читајући, бар тако кажу. Што се тиче мене бићу искрен – волим да читам, али ипак играње је саставни део мог одрастања. На почетку ове приче писац нам је објашњавао да није добро читати књиге, након чега се покајао и замолио нас читаоце да му не поверујемо, да се само шалио. Хтео је да нам каже зашто је важно да идемо у библиотеку, да волимо књиге... Са књигама растемо, маштамо и спознајемо свет. Посебно ми се свиђа како је писац успео да нам дочара своју љубав према књигама. Пишчева уверљивост је у мени пробудила жељу да истог тренутка одем на очигледно његову омиљену локацију – библиотеку.

Иако је за нас важно да читамо, морамо, као што је писац на почетку рекао, да издвојимо време и за игру. И писање може бити игра. У слободно време ја волим да пишем, посебно песме. Баш ме је читање књига инспирисало да почнем да их пишем. Ова књига је доказ да другачијим начином писања можемо представити неко своје осећање, мишљење. Кроз пишчеве шале схватио сам зашто су нам слова и речи толико важни, да машта два дечака може чак да измисли и патуљке на грани, да не осуђујемо некога пре него што сазнамо целу причу, какве обавезе и муке имаш када ти је кућни љубимац паук Плетко Стишоклепко...

Препоручио бих ову књигу свакоме ко воли да се смеје и нешто ново сазна.

Свака књига коју прочитам је нова победа!

Лука Пауновић IV₄

„Очаране наочаре“, Светлана Велмар Јанковић

Роман „Очаране наочаре“ састоји се од неколико прича о прошлим временима Београда. Главни јунак Лука за рођендан од њему непознатог Очараног Оптичара добија наочаре из којих може да види шта се у нашем граду кроз историју дешавало. Са сестром Милицом одлази у различите делове града и присуствује дешавањима из прошлости. Из сваке приче сазнајемо или нешто о граду или о великим историјским догађајима – колико је људи морало погинути за слободу, борити се за част и истину, колико је важно имати пријатеље од поверења и бити опрезан у непознатој ситуацији, или да је Вожд Карађорђе морао да жртвује своје устанике ради спаса. Највише ми се свидела прича „Јаре из Вишњице“ која се дешава код Вишњичке Бање око сто педесет година пре Исусовог рођења. Дечак Скец је желео да убије једно јаренце да би показао да је постао прави ловац. Његова сестра Еда га спречава у томе и јаре је одводи до маме дивокозе која са две сломљене ноге лежи у некој смрдљивој, али лековитој води. Захваљујући том извору који одликује Вишњичку Бању оздравила је дивокоза, али и Скецова и Едина мајка. Из ове приче сам научио да је свачији живот важан – људски живот, као и живот јарета и његове мајке. Између ових прича, од периода Винче до 19. века, постоје међувремена у којима Лука и Милица са својим родитељима разговарају о ономе што су видели и договарају се у који ће део града отићи и у које време. Било ми је занимљиво што постоје такве наочаре и волео бих да је то и у стварности, а не само у машти писца. Да ја имам такве наочаре, отишао бих у сваки период о коме смо учили ове године из природе и друштва и проверио да ли се све тако одвијало како пише у књизи. Посебно бих волео да одем у 6. и 7. век и сазнам да ли су се Словени доселили на Балкан у 7. веку или су ту били и раније.

Ова књига је лепа, лака за читање и поучна. Препоручио бих је свакоме ко жели да научи нешто ново о Београду, али и о правим животним вредностима – да треба бити добар човек, помагати другима, волети своју домовину и борити се за слободу. Схватио сам шта значи волети свој град, борити се за љубав и мир у њему и због тога сам поносни Београђанин!

Лука Пауновић IV₄